

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΕΥΧΑΡΙΣ.

(Απόσπασμα.)

—Ο—

Β'.

Ἄλλ' ἔτι, ἔτι πρὸ μικροῦ ἡ Εὐχαρις κ' ὁ Θεὸς
Εἰς ἑπαυλιν τῆς χλοερᾶς κ' ἀγροτικῆς Εὐβοίας,
Ἐν μέσῳ τῶν περικαλλῶν κοιλάδων καὶ ὀρέων
Ἀράτους ἀπελάμβανον ἡμέρας εὐτυχίας.
Ναί, ἦτο καὶ ὁ ποιητὴς φιλόπατρις, ἀλλ' ὅμως
Ἦτο τερπνὸς ἐν τῇ αὐγῇ τοῦ βίου του ὁ δρόμος.
Οὐδ' ἦν εἰσέτι ἡ πατρίς τὸ πρῶτον μέλημά του,
Ἀλλὰ τῆς Μούσης ἡ ὥδῃ, ἀλλὰ τὸ αἶσθημά του,
Καὶ ἄνευ τοῦ σαλπίσματος ἐκείνου τῆς Ἠπείρου
Καὶ νῦν ἐντὸς θά ἐπλεε ζωῆς ἡδυονείρου.

ὦ! τίνας δὲν ἀνέτειλεν ἀνέρελος, γλυκεῖα
Τοῦ βίου ἡ πρωτὰ!
Ἀλλὰ ταχέως τῆς αὐγῆς τὸ αἶθριον ἐκλείπει,
Κ' ἐπισκιάζει σκοτεινὴ τὸν οὐρανὸν μας λύπη.
Τότε εἰς πάλιν τῆς ζωῆς παρέρχεται ἡ ἥδη
Καὶ φεύγουν ὥσεί μάταιαι σκιαὶ τὰ ὄνειρά της
Ἡ δὲ περίλυπος ψυχὴ ὡς λύρα συνετρίβη,
Ποῦ μόνον δάκρυ ἀντηχοῦν καὶ πένθος τ' ἄσματά της.

Ἡ Εὐχαρις ἦν χάριτος ὑπογραμμὸς γλυκεῖα
Ἦν ἡ φωνὴ τῆς ὡς πνοῆς τῆς αὔρας ἡ μαγεία
Τῶν μελανῶν τῆς ὀφθαλμῶν, τοῦ μειδιάματός της
Ἐδούλου πάντας, κ' ἔμενον ἐν θαυμασμῷ ἐμπρὸς της.
Τὴν εἶδε καὶ ὁ ποιητὴς, κ' ὡς ἄγγελον ὑψίστου
Ἐξ ὅλης τὴν ἐλάτρευσεν ἰσχύος τῆς ψυχῆς του.
Τότε ὁ βίος ἱλαρὸς αὐτοῖς προσεμεῖδία
Κ' ἓνα παλμὸν συνέπαλλεν ἡ νῆα των καρδίᾳ.

Πολλάκις, ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀφέντες τοὺς οἰκείους,
Εἰς τοὺς λειμῶνας ἔτρεχον, εἰς κορυφὰς συσχείους,
Πλανώμενοι ἐντὸς σκιῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἀδύτων
Ἀθῶοι καὶ περιχαρεῖς, ὡς ἦν καὶ ἡ ψυχὴ των.
Τοὺς ἔθελγον αἱ καλλοναὶ τῆς φύσεως ἐκαῖναι
Αἱ ῥοδοδάφναι τῶν ὀχθῶν, τῶν ποταμῶν αἱ δῖναι,
Οἱ λόφοι κ' αἱ κοιλάδες των, τὰ χλοερὰ πεδία
Καὶ ἡ μονήρης κ' ἀπορρώξ τοῦ μέρους παραλία.

Καὶ ἂν τις ἔτυχεν ἰδὼν αὐτοὺς τοὺς δύο νέους,
Ἐντὸς δεινῶν ἢ παρὰ τὰς ὄχθας ῥυακίων,
Μόνους καὶ τόσον τρυφεροὺς νὰ τρέχουν καὶ ὠραίους
Ἡ Ἀρτεμις θὰ ἔλεγε πῶς ἦν κ' ὁ Ἐνδυμίων.
Τὸ βλέμμα εἰς τὸν Θεῶνα πολλάκις προσηλοῦσα,
Καὶ ἀκουσίως αἶσθημα ψυχῆς ὁμολογοῦσα,
» ὦ! πόσον εἶμαι εὐτυχὴς, τῷ ἔλεγεν ἡ κόρη,
Μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνήν, ὦ! πόσον ἡ ζωὴ μου
Εὐδαίμων θὰ διέρρηνεν εἰς δάση καὶ εἰς ὄρη,
Καθὼς ἀθύρβος περνᾷ ὁ ῥυαξ τῆς ἐρήμου . . . »
Ἐλεγε, καὶ τοῦ Θεῶνος μακρυνομένη ἄμα
Ἐν ἄνθος ἀπεφύλλιζεν εἰς τῆς πηγῆς τὸ νάμα,

Καὶ θεωμένη τὴν ῥοήν τῶν ῥείθρων τὴν ἡδεῖαν,
Περὶ αὐτὴν διέχεεν ὡς φῶς τε καὶ μαγείαν.

—Ο—

Δ'.

Τὸ ἔαρ τῆς Ἑλλάδος μας τὴν γῆν περικαλλύνει,
Γλυκεῖας αὔρας καὶ πνοὰς ἀρωματώδεις χύνει
Εἰς τοὺς ἀγρούς κ' εἰς τὰ βουνά.
Τὰ κύματα τὰ κυανᾷ
Εἰς τὰς ἀγκάλας της κρατεῖ ἐρατεινὴ γαλήνη.

Χαρὰ τὰ πάντα! πλὴν χαρὰν δὲν ἔχει κ' ἡ καρδίᾳ
Ἐάν τὴν τῆκῃ ἀλγυτῶν πληρὰ, κ' ἀπελπισία,
Κ' ἐρωτικὴ παραφορὰ,
Ἡ ἔτι μεῖζων συμφορὰ.
Ὀνείρου πατριωτικοῦ δεινὴ ἀποτυχία.

Ἡ ἑπαυλὶς ἡ ἀνθηρὰ ἐκείνη τῆς Εὐβοίας,
Ἡ πρὸ μικροῦ κατοίκημ' ἐλπίδων κ' εὐτυχίας,
Τὸ νεκρῶν μας ἐραστῶν
Τὸ ἄσυλον τὸ ἀσπαστὸν
Δὲν εἶναι, φεῦ! ἡ θλίψεως καὶ οἴκος κατηφείας.
Τί ἐγένεν ἡ Εὐχαρις; τί ἐγένεν ὁ Θεὸς;
Πῶς δὲν πλανῶνται, ὡς τὸ πρὶν, ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων
Τὸν ἐρωτάτων τὸν ἀγνόν,
Τὸν βίον τὸν ἐρατεινόν
Πῶς δὲν λαλεῖ ὁ χεῖμαρρος εἰς τὰς ἐρήμους ῥέων;

ὦ! ἄλλοτε κ' ἂν μόνη της διτῇ εἰς τὸ χωρίον
Ἡ Εὐχαρις ἐτέρπετο εἰς τῶν ἀγρῶν τὸν βίον,
Ἐγείρετο μὲ τὴν αὐγὴν,
Προσέτρεχεν εἰς τὴν πηγὴν
Τοῦ ἄλσους της τοῦ προσφιλοῦς, ὡς ἄφροντι παιδίον,

Καὶ εἰς τὴν δρόσον τῆς νυκτὸς τοὺς πόδας της νὰ λούῃ,
Τὰς ἀρμονίας τῆς αὐγῆς ἠρέσκετο ν' ἀκούῃ,
Τὰς μελωδίας τῶν πτηνῶν,
Καὶ τ' ἄσμα τὸ ἐωθινόν,
Ἐνῷ τὸν ὄρθρον τοῦ ναοῦ ὁ κῶδων σιγοκρούει

Ὅποτε δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν κ' ἐπὶ τῶν παραλίων
Ὁ ἥλιος τὸ βλέμμα του ἀπέστελλε τὸ δῶρον
Καὶ τῆς ἑσπέρας αἱ σκιαὶ
Κ' αἱ ἀρμονίαι καὶ χροαὶ
Κατέρχοντο, καὶ ἱλαρὰ τὰ πάντα ἐμεῖδιον,
Ἡρέσκετο πῶν μητρικῶν βημάτων ἡγουμένη
Εἰς γήλοφον ν' ἀνέρχεται, κ' ἐκείθεν θεωμένη
Εἰς κυανόχρουν οὐρανόν.
Τὸ ἄστρον τὸ ἐτπερινόν,
Ἐπὶ πολὺ ἐν θαυμασμῷ κ' ἐν σιωπῇ νὰ μένῃ.

Ἀνίδεος τῶν θυελλῶν, τῶν ταραχῶν τοῦ βίου
Δὲν ἐπταεῖτο τοῦ βορρᾶ τὸ φύσημα τοῦ κρύου,
Κ' ἐνῷ ἡ μαύρη καταιγὶς
Ἐνέσκηπτε μετ' ὀρυγῆς,
Ν' ἀκούῃ ἐκείνον τοῦ κλαυθμοῦ ἡγάπα τοῦ ἀγρίου.

ὦ! τότε δὲν προέβλεπεν ἡ εὐτυχὴς παρθένος

Πῶς κ' ἡ ζωὴ ἀκύμονος, ἂν στερηθῇ λιμένος,
 Κ' ἡ τρικυμία ἐκραγῇ,
 Ἄν ἡ καρδίκα δυσπραγῇ,
 Ὁ βίος ὡς ναυάγιον ὑπάρχει ἐρριμμένος . . .

Αὐτὴ, αὐτὴ ἡ ἐπαυλὶς· ἐδῶ ἐν εὐτυχίᾳ
 Διήλθεν ἡ γαλήνιος τοῦ βίου των πρώτα·
 Ὑπάρχουν ἐτι ὁρατὰ
 Τὰ βήματά των τ' ἀσπαστὰ,
 Καὶ μέλπει τῆς γλυκείας των φωνῆς ἡ μελωδία . . .

Ἡ φήμη τοῦ θανάτου σου, ταχύπτερος ἡ φήμη,
 Μὲ τῶν Ἑλλήνων τὴν τροπὴν, ὦ Θεῶν, διεδόθη.
 Τὴν ἀγγελίαν τὴν πικρὰν ἡ Εὐχαρίς σου, οἶμοι!
 Μανθάνει μὲ τὴν μοῖραν μας τὴν κατοχὴν τῶν ξένων
 Ὅμοῦ... καὶ τῆς καρδίας τῆς συντρίβονται οἱ πόθοι
 Ἐκτοτε (ὡς τί κάλυμμα θανάτου) τὴν παρθένον
 Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπόγνωσις ἡ μαύρη περιβάλλει,
 Κ' εὐθύς, ὡς ἄνθος μαρανθὲν, τὸ μέτωπόν της κλείει
 Καὶ ἤδη τὰ παρθενικά, τὰ νεαρά της κάλλη
 Κρατεῖ τοῦ πόνου καὶ σχεδὸν καὶ τοῦ θανάτου κλίνει.
 Μιᾶ ἡμέρα πιθανὴ τις φήμη δεδόθη,
 Ὅτι ὁ Θεῶν πληγωθεὶς, ὁ Θεῶν της ἐσώθη.
 Τὸ λέγουν εἰς τὴν Εὐχαριν οἱ θλιβεροὶ γονεῖς της.
 Μόνον ἐκεῖνη δυσπιστεῖ, ἀλλὰ πρὸς τί ἡ πίστις
 Ἀφοῦ ὁ λόγος σθέννυται τῆς νεαρᾶς ζωῆς της;

Ἀλλὰ μὲ λόγια στοργῆς, μ' ἐλπίδας εὐτυχίας
 Πραύνουν τῆς φιλτάτης των παρθένου τὰς ἀνίας·
 Οὕτως εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς νεαρᾶς ἀρρώστου
 Ἐνεσταλάχθη τις ἐλπίς καὶ τὴν ζωὴν παρέχει,
 Καθὼς τὸ ἄνθος τὸ κοπὲν ἀπὸ τὸ στέλεχος του
 Ζῇ ἐτι ἂν τοῦ ὕδατος σταγὼν τὸ περιβρέχει.

Τοῦ Ἰουνίου θαλπωρὴ τὴν φύσιν περιβάλλει,
 Τὰ δροσορόρα εὐθαλοῦν τῆς Ἰστιαίας κάλλη,
 Πνοὴ ζεφύρων μεταξὺ ἀνθρώπων ψιθυρίζει
 Κ' εἰς τὰς ἀκτὰς ἀρμονικὸν τὸ κύμα κελαρίζει.

Κ' ἡ Εὐχαρίς, μὲ τὴν πνοὴν τοῦ θέρους, τῆς υγιείας
 Ἀναλαβούσα φαίνεται τὰ μαρμάρειντα ῥόδα,
 Καὶ περιφέρει ἐλαφρὸν, ἂν ἀσθενῇ, τὸν πόδα
 Εἰς τ' ἄλσιν τὰ σκιόεντα καὶ εἰς τὰς ὑπωρείας.
 Ἡγάπα τὸ μευδίσμα τῆς φύσεως νὰ βλέπῃ,
 Πρὸς τῆς Ἡπείρου τὰ βουνὰ τὸ βλέμμα της νὰ τρέμῃ
 Μὴ ὀπισθεν τῶν θαλασσῶν, τῶν λόφων, τῶν ὀρέων,
 Μὴ ἀπροσδόκητος φανῇ ὁ προσφιλὴς της Θεῶν
 Ἡ μήτηρ ἡ τοῦ δυστυχχοῦς συνώδευε τὴν νέαν,
 Ἡ μήτηρ ἡ περίλυπος καὶ ἡ διττῶς ἀλγοῦσα,
 Τὸν θάνατον τοῦ τέκνου της, τοῦ μόνου της, παύσασα
 Κ' εἰς τῆς φθινοῦσης θυγατρὸς σπαράττουσα τὴν θίαν.

« Ὁ μῆτερ, ἔλεγεν αὐτὴ, θὰ ἐπανέλθῃ ἄρα
 Ὁ Θεῶν μας; ὦ, διατί μακρὰν μας ἐτι μένει;
 Κ' ἐλάλει ἡ γλυκεῖά της φωνὴ ὡς ἡ κιθάρα,
 Ἡ μόλις ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς αὔρας θυγομένη.
 « Ἀ! πῶς δὲν ἐπανέρχεται μὲ τῶν πτηνῶν τὴν
 πτήσιν.

Μὲ τῶν ἀνέμων τὴν ὁρμήν; . . . Καὶ λέγουσα ἡ κόρη
 Τὰ βλέμματά της ἐστράψε πρὸς ἑὼ τε καὶ δύσιν,

Τὰ διαβαίνοντα πτηνὰ πενθοῦσα ἐθεώρει,
 Ἡρώτα μὴ ἀπήντησαν αὐτὰ τὸν Θεῶνά της . . .
 Καὶ ἀτενῇ τὰ κλαυθμηρὰ ὑψοῦντο βλέφαρά της.
 Πολλάκις δὲ κ' εἰς τὸν ναὸν τὰ βήματά της φέρει
 Κ' ἐν τῇ σιγῇ τῇ μυστικῇ ἐν ὄνομα προφέρει.
 Ἡ δύστηνος! τί ὠφελεῖ, εἰς μάτην περιμένει.
 Ὁ πόθος ὁ διηνεκὴς ἐκείνος τῆς ψυχῆς της,
 Ὁ! ἴσως τὰς δυνάμεις της ταχύτερον μαραίνει
 Κ' ἐπιταχύνει ὁ καῦμός τὸ τέλος τῆς ζωῆς της . . .
 (Ἐπεται συνέχεια).

ΔΙΑΦΩΡΑ.

—ooo—

ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΝΑΝΟΙ. Γίγαντας ἐν γένει ὀνομάζομεν τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας ἐξαισίον μέγεθος τοῦ σώματος αὐτῶν κατὰ μῆκος. Τοιοῦτοι ἀναφέρονται ἐν μὲν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ οὐχὶ ἀπλῶς ἀξιωματίωται δὲ εἰσιν ὁ, τε βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶν, οὗ τινος τὸ ἀνάστημα ἦν δώδεκα ποδῶν ὕψους (α), καὶ οἱ ἐν Χαναὰν ἀπόγονοι Ἐνὰκ, πρὸς οὓς οἱ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, καὶ Φάλεθ τοῦ Ἰερωνῆ, σταλέντες κατὰσκοποὶ, παραβιβάλλομενοι ἐρχίνοντο ὡς ἀκρίδες (β), πρὸς δὲ καὶ ὁ Γολιάθ πρὸς τὸν ἀντεπεξελθὼν ὁ Δαβὶδ εἰς γῆν κατέρριψεν (γ). Ἐκ δὲ τῶν ἐξω ὁμοιᾶ τούτοις ἀναφέρουσιν ὁ Φλέγων ὁ Τραλλιανὸς περὶ τοῦ Μικροσύρως, ὁ Πλούταρχος περὶ τοῦ Ἀνθέου, ὁ Πυσανίας περὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀσπερίου τοῦ ἐτι ἐν ταῖς κατ' αὐτὸν χρόνους σωζομένου ἐν τῇ νήσῳ Λαδία (δ), καὶ ὁ Ῥωμαῖος Φλώρος περὶ τοῦ τῶν Κίμβρων βασιλέως, οὗτινος τὸ ὕψος ὑπερεῖχε τὰ ἐν τῷ τοῦ Μαρίου τρύπαια, τουτέστι τοὺς μεγάλους καὶ ὀπλοφόρους πασσάλους, τοὺς ἀγρυμμένους πρὸ τοῦ ἄρματος τοῦ θριαμβεύοντος στρατηγοῦ, ὅστις ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐπορεύετο (ε).

Δορυφόρος τις τοῦ δουκὸς Φρεδερίκου ἐν Ἀννόδερ Βρεῖνσβειν ἦν ὑψηλὸς ὀκτὼ πόδας καὶ ἐξ δακτύλων, οὗτινος ὁ σκελετὸς φυλάττεται ἐν τῇ ἀνατομικῇ συλλογῇ τοῦ Μαρβούργου. Ἐν Βριστόλ ἔζη Ἰρλανδὸς τις Ὀβριὰν καλούμενος, ὀκτὼ ποδῶν καὶ ἐξ δακτύλων ἀγγλικῶν μήκους ὕψους. Ὁ δὲ ἐκ Τούλης Πέτρος Τύχων, πρὸ τινος ἤδη ἀποθανὼν τῷ 29 ἔτος τῆς ἡλικίας, εἶχεν ἀνάστημα ὀκτὼ ποδῶν καὶ ἐπτὰ δακτύλους. Οἱ ὑψηλότεροι ἄνδρες μάλιστα ἐφθονον εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ· ἀξιωματίωται δὲ ὅτι ἦν ἀπεψιλωμένος φύσει τὸν κόλπον καὶ φωνὴν εἶχεν ἰσχυροτάτην. Καὶ ὁ Βανδερβρόικιος δὲ ἀναφέρει τὸν Νίγρον τοῦ Κόγγο ἔχον τὸν ἑνὲα ποδῶν ὕψος (ς). Περὶ γιγάντων ἔγραψαν ὁ ἀνίστημος Καλμέτος καὶ ὁ χειρουργὸς Κάτιος (ζ).

(α) Διων. Γ, 11.

(β) Ἀριθ. 17, 31.

(γ) Α. Βασιλ. 127.

(δ) Παυσαν. Ἀττ. 35.

(ε) Flor. I, II, 41.

(ς) Βανδερβ. περιηγ. σ. 413.

(ζ). Ἐν τῷ traité des Géants ἐκδοθ. ἐν τῷ Magas. des mois mars, avril et mai de l'ann. 1751.